

Ke spolupráci s bývalými komunisty

Londýnské Listy otiskly ve svém červencovém čísle prohlášení výboru Sdružení bývalých čs. politických vězňů, v němž tato organizace zaujímá negativní stanovisko ke spolupráci bývalých komunistů s demokraticky smýšlejícími příslušníky exilu. Netajíme své uspokojení nad obsahem tohoto memoranda, neboť plně vyjadřuje názory, které i my od začátku našeho působení zastáváme.

Vždy jsme považovali za nemorální, když do činnosti čs. exilu byli p. TIGRIDem, dr. SKALICKÝm a dalšími představiteli demokratických složek zatahováni bývalí komunisté typu PELIKÁNa, MLYNÁŘe a jim podobní, na jejichž politické "přemety" jsme nejednou na stránkách tohoto buletinu poukazovali. Po uveřejnění memoranda by mělo být konečně jasné, že nemůžeme přece spolupracovat s někým, kdo ještě nedávno nám pomáhal "do hrobu", jen proto, že tento člověk se nepohodl se svými kumpány a oni ho vyhodili. V exilu je přece široký prostor pro práci v opravdu demokratických organizacích, jakými jsou Rada svobodného Československa, Naardenské hnutí, Čs. sociální demokracie a další politické strany, které - budeme-li jim věnovat tu pozornost, jaká je věnována některými činiteli bývalým komunistům - budou bezpochyby plnit své poslání.

Zároveň doufáme, že prohlášení Sdružení bývalých čs. politických vězňů, otištěné v Londýnských listech, nebude MLYNÁŘi a PELIKÁNy zase označeno za zásah "prodloužené ruky Prahy" jako tomu bylo již několikrát v našem případě.

Zamysleme se však nad tím, jaké důvody vedou k zatahování PELIKÁNa a spol. do činnosti čs. exilu? Že oba pracují proti pražskému režimu, bereme na vědomí a rozhodně jim v tom nemíníme bránit. Že však mají být v exilu zařazeni spolu se skutečnými demokraty do jednoho tábora, proti tomu budeme vždy protestovat! Víme přece, a i v Nových proudech jsme na to upozorňovali, kolikrát již měnili - v zájmu své kariéry - politické přesvědčení: byli ortodoxními komunisty, pak reformními komunisty, eurokomunisty a dnes - protože to vynáší - se vydávají za demokratické socialisty. A mohli bychom se odvolat na svědky ve Vídni, před nimiž J. Mlynář prohlásil, že je "pro jiný model socialismu, ale nespecifikovaný". O podrobnostech raději pomlčel. A o tom, jak p. PELIKÁN obhajuje "demokratizaci" za dozoru komunistické strany v Číně, jsme již své čtenáře informovali.

Poukázat by se také dalo na jejich bezohlednost, s jakou se hrnuli - po neslavném zakončení své kariéry ve vlasti - do vedoucích a dobře honorovaných funkcí na Západě. Doma ani v exilu se ještě nezapomenulo na cynické jednání MLYNÁŘe, který při odchodu z Československa se netajil tím, že by mu nevadilo, kdyby převážené materiály Charty 77 byly čs. bezpečností odha-

leny, neboť v tom spatřoval především reklamu pro svou osobu.

Také jeho výroky, jimiž odpovídal na oprávněné výčitky domácích chartistů a v nich jednoznačně přiznal, že "osudy chartistů ho již nezajímají, protože on se musí snažit prodávat to, o co je na Západě zájem", jsou v chartistických kruzích známy. I dnes je MLYNÁŘ přesvědčen, že "za opravdové myšlenky socialismu se dnes na Západě neplatí a on si přece musí zajistit především svou penzi!

S podobnou bezohledností vystavují PELIKÁN a spol. do nebezpečných situací své spolupracovníky zde i v řadách domácích odpůrců režimu. Na jejich diletantskou práci již doplatili OCHETTO, BRONKERSOVÁ, ORNEST a v poslední době i francouzská posádka kamionu a s ní řada signatářů Charty. Oni sami ani p. TIGRID to ovšem neberou nijak vážně. Ve vězení nikdy nebyli a jejich životní standard má trvale - doma stejně jako na Západě - vysokou úroveň. A pokud jde o zdůvodnění podobných "neúspěchů", vždy se nějaký obětní beránek najde. Tentokrát je jím KAVAN a TESAŘ, které odstavili a jimž je vytýkáno vše možné, včetně pokusů udělat z Tesaře člověka psychicky vyšinutého. Méně se však na veřejnosti hovoří o tom, že KAVAN, jenž je znám jako mluvka a "důležitý činitel emigrace", si z PALACH PRESSU udělal soukromý výdělečný podnik, v kterém pracoval nejen pro své zaměstnavatele, jimž je p. TIGRID spolu s "ředitelem" PELIKÁNem, ale i pro různé trockistické a jiné organizace. A od všech pochopitelně čile inkasoval. To ovšem jednou muselo prasknout a tak příhoda s kamionem se stala vítanou záminkou pro jeho likvidaci.

Ono se o těchto věcech vůbec nerado v určitých kruzích exilu hovoří. KAVAN totiž není jediný, kdo si z peněz určených pro činnost exilu, přihrává do vlastní kapsy více, než je zdrávo. Kdyby bylo možné se podívat na zdroje životní úrovně PELIKÁNa nebo MLYNÁŘe, nedopadlo by to asi jinak. O tom by ostatně mohl vídeňský exil vyprávět.

A tak bychom mohli pokračovat. Zažili jsme toho i s našimi "demokratickými socialisty" již tolik, že ani tajmné znizení HODICE, nejbližšího MLYNÁŘova přítele, nás již nemůže překvapit. Napadá nás jen jedna otázka: což opravdu p. MLYNÁŘ nic netušil? Vždyť ještě po svém příchodu do Rakouska hrdě prohlašoval, že zlikviduje všechny bývalé /a snad i současné/ spolupracovníky státní bezpečnosti, jejichž jména zná ještě z doby svého působení na sekretariátě ÚV KSČ. Proč p. MLYNÁŘ mlčí? Nemá sám čisté svědomí nebo jsou mezi nimi i soudruzi z LISTŮ, s nimiž chce nastolit v osvobozené vlasti "demokratický socialismus s lidskou tváří"?

Faktem ovšem je, že doma si na tyto politické "velikány" už nikdo ani nevzpomene. Co však přetrvává, je víra v MASARYKa, pravdivost křesťanských, humanitních ideálů. Zůstala tam tradice sociálně demokratická, k níž se budeme vždy hlásit, i když je to některým kolaborantům z řad této strany nepříjemné.

MAINZ
Die Weinmetropole
am Rhein

Die Weinmetropole
am Rhein